

R O M Ȃ N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR. 33543/3/2018

DECIZIA CIVILĂ NR.1241
Ședința publică de la 03.09.2020

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE - GEORGIAN DAVIDOIU
JUDECĂTOR - ALINA SAGLAM
JUDECĂTOR - DOINA VIȘAN
GREFIER - CLARA APACHIȚEI

Pe rol pronunțarea privind recursurile formulate de recurentul reclamant **RADU CHIRIȚĂ** și de recurentul pârât **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE - STRUCTURA CENTRALĂ**, împotriva sentinței civile nr. 7369/01.11.2019 pronunțate de către Tribunalul București – Secția a II a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile în cauză au avut loc în ședința publică de la 23.07.2020, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie, când pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise și pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la data de 06.08.2020, la data de 20.08.2020 și apoi la data de 03.09.2020.

C U R T E A

Prin sentința civilă nr. 7369/01.11.2019 pronunțată de către Tribunalul București – Secția a II a contencios administrativ și fiscal a fost admisă în parte acțiunea privind pe reclamantul **RADU CHIRIȚĂ** în contradictoriu cu pârâtul **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE - STRUCTURA CENTRALĂ** având ca obiect comunicare informații de interes public (Legea Nr.544/2001).

A fost obligată instituția pârâtă să comunice reclamantului informațiile solicitate de acesta la punctele 1 și 2 din cererea înregistrată sub nr. 907/VIII/2/05.09.2018, însă numai în ceea ce privește dosarele în cazul cărora ancheta penală este în prezent finalizată.

Totodată au fost respinse restul capetelor de cerere ca neîntemeiate.

În considerentele acestei sentințe, prima instanță a reținut în esență următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. 33543/3/2018 reclamantul a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea pârâtei să-i comunice informațiile de interes public solicitate.

În fapt, la data de 05.09.2018 reclamantul s-a adresat DNA cu o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 6 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public prin care, având în vedere că în raportul de activitate al SRI pe anul 2013, la pagina 20, apare mențiunea că: „*Experți în domeniul juridic ai Serviciului din cadrul structurilor teritoriale și centrale, au fost cooptați ca membri în echipe operative comune de cooperare cu structurile locale și centrale ale organelor de aplicare a legii în 463 de cazuri (față de 314 în 2012)*” a solicitat comunicarea următoarelor aspecte:

1. Numărul de dosare penale înregistrate la unitatea de parchet în cauză, în care *experți în domeniul juridic ai SRI au fost cooptați în echipe operative comune* în anii 2011-2018.

2. Defalcăt pe ani, numărul dosarelor penale menționate la pct. 1 în care s-a dispus trimiterea în judecată a unor persoane.

3. Lista cuprinzând numerele tuturor dosarelor înregistrate la unitatea de parchet în care *ofițeri ai SRI au au fost cooptați în echipe operative comune cu procurori sau ofițeri de poliție judiciară*.

4. În raport de fiecare dintre aceste dosare, lista materialelor puse la dispoziție de *experții în domeniul juridic ai SRI sau alți ofițeri ai Serviciului* care au fost valorificate în cadrul probațiunii din dosarele penale.

Prin Adresa de răspuns nr.907/VIII/2/10.09.2016 pârâta a comunicat faptul că „DNA are abilitatea legală de a comunica doar date rezultând din propriile rapoarte de activitate, motiv pentru care, pentru obținerea datelor pe care le solicitați, aveți posibilitatea de a vă adresa instituției care a făcut mențiunea în raportul de activitate pe care l-ați citat.”

Împotriva acestui răspuns reclamantul a formulat la data de 12.09.2018 o reclamație administrativă adresată conducătorului instituției pârâte, soluționată în sens negativ prin răspunsul nr. 2573/C/2018 din data de 21.09.2018. În acesta se reține că în conformitate cu dispozițiile art. 2 lit. b din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public și în conformitate cu dispozițiile Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 69 din 16.01.2014, „*datele statistice gestionate de instituția noastră nu cuprind cele solicitate de dumneavoastră. De asemenea, solicitarea dumneavoastră viza acte procedurale din dosare penale, iar acestea nu fac obiectul gestionării statistice.*”

În drept prima instanță a reținut incidența prevederilor art. 1 raportat la art. 6 din Legea 544/2001 „*orice persoană are dreptul să solicite și să obțină de la autoritățile și instituțiile publice, în condițiile prezentei legi, informațiile de interes public*”.

Art. 2 dispune: În sensul prezentei legi: b) prin informație de interes public se înțelege orice informație care *privește activitățile sau rezultă* din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației

Potrivit art. 22 din legea 544/2001, pe dispozițiile căreia reclamantul și-a întemeiat prezentul demers judiciar, în cazul în care persoana se consideră vătămată în drepturile sale prevăzute de prezenta lege, aceasta poate face plângere la secția de contencios administrativ a tribunalului în a cărei rază teritorială domiciliază sau în a cărei rază teritorială se află sediul autorității sau instituției publice;

Instanța poate obliga autoritatea pârâtă să furnizeze informația de interes public și să plătească daune morale și/sau patrimoniale.

Art. 21 din aceeași lege prevede că doar refuzul explicit sau tacit în aplicarea prevederilor legii constituie abaterea și atrage răspunderea disciplinară a celui vinovat.

Din interpretarea rațională a legii, se desprinde concluzia că doar refuzul nejustificat, care se întemeiază pe exces de putere, poate fi sancționat de lege.

În prealabil, reține Tribunalul că nefurnizarea informațiilor solicitate de către reclamant a fost argumentată de instituția pârâtă doar pe un singur aspect, anume *cel al inexistenței unor date statistice deja prelucrate, pe care să le poată analiza în soluționarea cererii sale.*

Din acest punct de vedere, instanța constată că refuzul instituției pârâte este nejustificat, urmând a fi așadar cenzurat în cele ce urmează.

Astfel, niciăieri în conținutul Legii nr. 544/2001 nu se face vorbire despre noțiunile de „date statistice” sau „raport de activitate”, legiuitorul nelimitând și necondiționând accesul la aceste informații în funcție de metoda de stocare a acestora sau de prelucrarea statistică a acestora, în prealabil. Din contră, art. 2 al actului normativ menționat precizează în mod expres „indiferent de suportul ori de forma sau modul de exprimare a informației”.

Argumentul instituției pârâte referitor la necesitatea cuprinderii acestor informații în rapoartele de activitate urmează a fi înlăturat, față de lipsa de echivoc a formulării textului de lege mai sus citat, în sensul că reprezintă informație de interes public orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice. Or, nu se poate susține că situația unor dosare de urmărire penală reprezintă o informație ce și rezultă și privește activitatea desfășurată de instituția pârâtă.

De altfel, raportul de activitate al pârâtei se circumscrie sferei de aplicare a prevederilor art. 5 alin. 1 din Legea nr. 544/2001, astfel încât aceasta este obligată să îl pună la dispoziția publicului din

Legea nr. 544/2001 reglementează însă două tipuri de situații, pe de-o parte cea a informațiilor ce sunt comunicate din oficiu, iar pe de altă parte a informațiilor ce au a fi comunicate la cerere, astfel cum se arată și în art. 3 din Lege. Litigiul de față vizează cea din urmă situație, astfel încât apărarea reclamantului în sensul că și-a îndeplinit obligația cu privire la punerea la dispoziția publicului a raportului de activitate astfel încât nu i se pot solicita alte informații, ce nu au fost cuprinse în menționatul raport, nu este admisibilă, întrucât s-ar ajunge, indirect, la punerea sub condiție pur potestativă a obligației de furnizare a informațiilor stabilite în sarcina instituțiilor și autorităților publice de textul de lege mai sus citat.

A fost de asemenea înlăturat și argumentul pârâtei referitor la existența unei Hotărâri CSM în domeniul evidenței statistice întrucât, pe de-o parte, este vorba despre un act cu o putere juridică inferioară Legii nr. 544/2001, iar pe de altă parte acesta nu face decât să aprobe, în concret, *formularele statistice pentru parchete, nomenclatorul pentru cauzele penale și ghidul de completare a formularelor*. Or, astfel cum s-a arătat și mai sus, Legea nr. 544/2001 nu condiționează furnizarea informațiilor de interes public de prelucrarea prealabilă a acestora din punct de vedere statistic.

Această confuzie pe care o face instituția pârâtă cu privire la valoarea juridică a rapoartelor statistice este cu atât mai evidentă cu cât art. 9 din Legea nr. 544/2001, spre exemplu, face vorbire despre comunicarea către solicitant de copii de pe documente aflate în posesia autorității. Astfel fiind, au fost înlăturate argumentele pârâtei în sensul limitării noțiunii de informații de interes public doar la acele informații cuprinse în rapoartele de activitate ale autorităților și instituțiilor publice și a celor deja prelucrate din punct de vedere statistic și evidențiate în formularele statistice.

Este adevărat că obligația de furnizare a informațiilor de interes public nu trebuie interpretată în sensul în care ar deveni excesiv de împovărătoare pentru autoritatea sau instituția vizată, fie din punct de vedere pecuniar, fie din punct de vedere al timpului și forței de muncă necesar a fi acordate, astfel încât în mod corect a subliniat pârâta că nu i se poate impune să întocmească noi date statistice, la cererea cetățenilor. În cazul de față însă este vorba despre un număr relativ redus de dosare (aproximativ 400 la nivel național, conform raportului SRI, pârâtei revenindu-i, probabil, numai o parte a acestora) iar pârâtei nu i s-a solicitat întocmirea unor noi evidențe statistice, ci doar comunicarea numărului de dosare.

De asemenea, împrejurarea că datele respective par a fi fost deja prelucrate din punct de vedere statistic de către o altă instituție publică, anume SRI, nu înlătură eventuala obligație a pârâtei de a furniza, la cerere, aceleași informații. Eventual, în spiritul cooperării inter-instituționale, pârâta are posibilitatea de a solicita ea însăși aceste date în format statistic celeilalte instituții publice, pentru a le prelucra la rândul său și a le comunica cetățenilor interesați.

Constatând așadar caracterul nejustificat al refuzului instituției pârâte de a comunica informațiile solicitate, prin raportare la motivele invocate de către aceasta, Tribunalul a procedat la analiza temeiniciei cererii de furnizare informații de interes public formulate de către reclamant, *observând în prealabil că instituția pârâtă s-a ferit să argumenteze, fie și tangențial, pe marginea calificării informațiilor solicitate ca fiind sau nu de interes public*.

În drept a fost reținută incidența prevederilor art. 12 din Legea nr. 544/2001, ce arată că sunt exceptate de la accesul liber al cetățenilor următoarele informații:

a) informațiile din domeniul apărării naționale, siguranței și ordinii publice, dacă fac parte din categoriile informațiilor clasificate, potrivit legii;

b) informațiile privind deliberările autorităților, precum și cele care privesc interesele economice și politice ale României, dacă fac parte din categoria informațiilor clasificate, potrivit legii;

c) informațiile privind activitățile comerciale sau financiare, dacă publicitatea acestora aduce atingere dreptului de proprietate intelectuală ori industrială, precum și principiului concurenței loiale, potrivit legii;

d) informațiile cu privire la datele personale, potrivit legii;

e) informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei efectuate sau în curs de desfășurare;

f) informațiile privind procedurile judiciare, dacă publicitatea acestora aduce atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces;

g) informațiile a căror publicare prejudiciază măsurile de protecție a tinerilor.

Cu privire la prevederile literei a, Tribunalul a reținut cele arătate la art. 13, în sensul că *informațiile care favorizează sau ascund încălcarea legii de către o autoritate sau instituție publică nu pot fi incluse în categoria informațiilor clasificate, constituind așadar, prin definiție, informație de interes public*.

În ceea ce privește *punctele 3 și 4 ale cererii reclamantului*, se constată că acestea vizează identificarea în concret a unor cauze penale și a unor mijloace de probă eventual administrate în acestea, căzând așadar sub incidența atât a literei f, cât și a literei e (în situația în care ancheta penală nu a fost încă finalizată) din textul mai sus citat. Este de subliniat că excluderea acestor informații din sfera de

interes public nu este echivalentă cu negarea dreptului părților implicate în aceste proceduri de acces la respectivele informații.

În ceea ce privește însă punctele 1 și 2 ale cererii, se constată că acestea vizează comunicarea numărului de dosare (interesând așadar cuantumul acestora) penale înregistrate la unitatea de parchet în cauză, în care *experți în domeniul juridic ai SRI* au fost cooptați în echipe operative comune în anii 2011-2018, cu indicarea separată a numărului de dosare de acest tip în care s-a dispus trimiterea în judecată a unor persoane.

În măsura în care ancheta penală în aceste cauze nu este finalizată la data pronunțării prezentei, se reține incidența prevederilor literei e), mai sus citate, dat fiind și caracterul nepublic al urmăririi penale. În situația însă în care ancheta penală este finalizată, informația referitoare la numărul dosarelor respective nu mai intră în sfera de aplicare a niciuneia dintre excepțiile enumerate.

În ceea ce privește caracterul de informație de interes public al numărului total de dosare penale înregistrate la nivelul instituției pârâte în care ancheta penală este în prezent finalizată și în care *experți în domeniul juridic ai SRI au fost cooptați* în echipe operative comune în anii 2011-2018, cu indicarea separată a numărului total de dosare de acest tip în care s-a dispus trimiterea în judecată a unor persoane, se constată că aceasta rezultă în mod direct din activitatea desfășurată de către instituția pârâtă, astfel cum arată și art. 2 lit. b din Legea nr. 544/2001, nefiind nici sub incidența vreuneia din excepțiile prevăzute de art. 12 din același act normativ.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâtul Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, în baza art. 22 alin.3 din Legea nr. 544/2001, coroborat cu art. 488 alin. 1 pct. 8 C.p.c., arătând următoarele:

Apreciază că hotărârea pronunțată de instanța de fond este vădit nefondată și imposibil de pus în executare, întrucât la nivelul D.N.A. nu există asemenea date statistice. Mai mult, instanța de fond a dispus peste lege, atunci când, în considerente, a arătat că maniera de colectare a datelor de către D.N.A. se poate realiza prin chestionarea altor instituții publice care dețin asemenea evidențe.

Deși în întâmpinare a fost invocată că D.N.A. nu colectează asemenea informații de natura celor solicitate de reclamant, invocându-se Hotărârea Plenului CSM nr. 69 tlin 16.01.2014 care aprobă formulare statistice pentru parchete, Nomenclatorul unic statistic pentru cauze penale și Ghidul de completare a datelor statistice, care reglementează activitatea de colectare și gestionare a datelor statistice, instanța de fond înlătură această apărare care își are izvorul într-un act emis de o autoritate publică și își întemeiază hotărârea pe împrejurarea că „în spiritul cooperării interinstituționale pârâta are posibilitatea de a solicita ea însăși aceste date în format statistic celeilalte instituții publice, pentru a le prelucra, la rândul sau și a le comunica cetățenilor interesați”.

Or, această "sugestie" a instanței de fond dispune peste legea în care își are sorgintea transparența decizională. Astfel, la art. 2 lit. b din Legea nr. 544/2001, informația publică este definită ca "orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice" și, în concluzie, pot fi oferite doar informații existente ca atare, în documentele deținute deja de autorități, excedând dispozițiilor legii orice solicitare care implică elaborarea unei lucrări, studiu, raport neprevăzut expres de lege, inclusiv în ceea ce privește datele statistice, dacă acestea nu sunt colectate deja.

În speță, informațiile statistice solicitate nu există în formă centralizată și vizează acte procedurale din dosarele penale instrumentate la nivelul DNA, informații care nu sunt gestionate la nivel statistic.

De altminteri, după cum a arătat, acest aspect reiese și din Hotărârea Plenului CSM nr. 69 din 16.01.2014 care aprobă formulare statistice pentru parchete, Nomenclatorul unic statistic pentru cauze penale și Ghidul de completare a formularelor statistice la nivelul întregului Minister Public.

Așa încât, datele statistice colectate în conformitate cu Hotărârea Plenului CSM 69/2014 sunt publicate anual în rapoartele de activitate al Ministerului Public (PICCJ, DNA, DIICOT și parchetele de pe lângă instanțele judecătorești).

Rapoartele de activitate ale Direcției Naționale Anticorupție începând cu anul 2003 se regăsesc pe site-ul instituției la adresa: <http://www.nna.ro/results.xhtml>

Atât timp cât reiese din acțiunea formulată la instanța de judecată că există alte instituții publice care sunt deținătoarele respectivelor informații și au efectuat inclusiv statistică în acest sens reclamantul se poate adresa acestora.

Mai mult decât atât, la acest moment este și imposibilă realizarea unei atare statistici retroactive la nivelul DNA, în sensul dispus de instanță, respectiv pentru dosarele penale a căror anchetă este finalizată, atât timp cât cele mai multe dosare din perioada vizată de reclamant au fost soluționate cu rechizitoriu și înaintate instanțelor de judecată, nemairegăsindu-se în materialitatea lor la unitatea de parchet pârâtă.

Ulterior comunicării sentinței, a fost solicitat un punct de vedere Serviciului Informațiilor Clasificate și de Centralizare a Datelor privind Corupția din cadrul D.N.A. , pentru a găsi o modalitate legală de punere în executare a unei atare soluții, așa cum aceasta a fost dispusă prin sentința civilă nr. 7369/2019.

Prin adresa nr. 2152/II-6/2019 din 26.11.2019, Serviciul Informațiilor Clasificate și de Centralizare a Datelor privind Corupția (SICCCDC) a comunicat că nu a existat niciodată obligația pentru procuror de a întocmi, redacta, înregistra, arhiva „ Planuri de acțiune comune ” sau „ Procese verbale cu echipe comune ”, astfel că nici acest tip de documente nu au fost întocmite la nivelul Ministerului Public - DNA - SICCCDC.

De asemenea, nu a fost stabilită niciodată vreo procedură de alcătuire a vreunei echipe comune sau a modului de funcționare și eventualelor atribuții ale acestor echipe.

Referindu-se strict la dispozitivul sentinței nr. 7369/2019, nu se pot pune la dispoziție documente care nu au fost întocmite niciodată, respectiv, pe care nu are cum să le dețină.

În plus, Serviciul Informațiilor Clasificate și de Centralizare a Datelor privind Corupția a arătat că noțiunea de „ experți în domeniul juridic ” nu se regăsește în vreun document arhivat la nivelul acestui serviciu.

Mai mult, în situația în care ar fi vorba de o evidență a documentelor clasificate, aceasta se ține strict în conformitate cu prevederile H.G. nr. 585/2002 în registrele și cu formularistica acolo aprobată, iar în conformitate cu art. 60 raportat la art. 59 din actul normativ susmenționat, este interzisă înregistrarea materialelor care conțin informații clasificate în alte forme de evidență decât acolo prevăzute.

Ca atare, reiterează faptul că Direcția Națională Anticorupție nu deține asemenea date statistice, iar Legea nr. 544/2001 nu impune autorităților publice întocmirea unor statistici la cererea cetățenilor. Legea obligă la furnizarea acelor informații deținute la un moment dat și informațiile în care se găsesc la acel moment (decizia civilă nr. 2047/2010 a Curții de Apel București). Instituția sau autoritatea publică trebuie să comunice informațiile în forma solicitată de petent, atunci când informațiile solicitate de petent există ca atare.

În concluzie, răspunsurile ce i-au fost transmise reclamantului RADU CHÎRIȚĂ pe cursul întregului an sub nr. 907/VIII-2/2018 de către Biroul de informare și relații publice nu reprezintă un refuz, ci, dimpotrivă, instituția i-a comunicat un răspuns complet prin raportare la dispozițiile legale și datele statistice gestionate conform normelor în vigoare de către Direcția Națională Anticorupție, indicându-i-se situația legală a informațiilor solicitate.

Pentru toate aceste motive, solicită admiterea prezentului recurs și respingerea în tot a acțiunii formulate de reclamant ca fiind neîntemeiată.

Împotriva aceleiași sentințe a formulat recurs reclamantul Radu Chiriță, în temeiul 488 alin. 1 pct. 8 C.proc.civ. rap. la art. 22, alin. (3) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, respectiv, art. 10 alin. (2), din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, solicitând admiterea recursului și casarea în parte a Sentinței nr. 7369/2019 pronunțată în ședința publică din data de 01.11.2019 de către Tribunalul București Secția a II - a Contencios Administrativ și Fiscal în dos. nr. 33543/3/2018, și în rejudecare, admiterea acțiunii introductive și în ceea ce privește petitul nr. 3 referitor la obligarea intimatului la comunicarea Listei cuprinzând numerele tuturor dosarelor înregistrate la unitatea de parchet în care ofițeri ai SRI au au fost cooptați în echipe operative comune cu procurori sau ofițeri de poliție judiciară.

În motivare, recurentul-reclamant a învederat în esență următoarele:

La data de 05.09.2018, s-a adresat DNA cu o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 6 din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public. Ținând cont de mențiunea din cadrul raportului de activitate al SRI pe anul 2013, care prevedea că: „Experți în domeniul juridic ai Serviciului din cadrul structurilor teritoriale și centrale, au fost cooptați ca membri în echipe operative comune de

cooperare cu structurile locale și centrale *ale organelor de aplicare a legii* în 463 de cazuri (față de 314 în 2012). [...].

Acestea au determinat efecte și reacții pozitive la nivelul beneficiarilor, multe dintre materiale fiind valorificate în cadrul probațiunii în dosare penale”, prin cererea adresată am solicitate următoarele informații:

1. Numărul de dosare penale înregistrate la unitatea de parchet în cauză, în care experți în domeniul juridic ai SRI au fost cooptați în echipe operative comune în anii 2011-2018.
2. Defalcăt pe ani, numărul dosarelor penale menționate la pct. 1 în care s-a dispus trimiterea în judecată a unor persoane.
3. Lista cuprinzând numerele tuturor dosarelor înregistrate la unitatea de parchet în care ofițeri ai SRI au fost cooptați în echipe operative comune cu procurori sau ofițeri de poliție judiciară.
4. În raport de fiecare dintre aceste dosare, lista materialelor puse la dispoziție de experții în domeniul juridic ai SRI sau alți ofițeri ai Serviciului care au fost valorificate în cadrul probațiunii din dosarele penale.

Răspunsul primit a fost unul negativ, intimata comunicând faptul că DNA nu este în măsură a comunica asemenea informații, dat fiind apartenența lor la o altă instituție publică. Împotriva acestui răspuns, a formulat o reclamație administrativă adresată conducătorului instituției pârâte.

Constatând un nou refuz în ceea ce privește comunicarea respectivelor informații, a sesizat instanța de contencios administrativ-fiscal, în speță Tribunalul București, solicitând acesteia constatarea netemeinicii răspunsurilor primite și obligarea Direcției Naționale Anticorupție la comunicarea informațiilor solicitate.

Odată cu soluționarea prezentei cauze, prima instanță a apreciat corect datele speței, ajungând la concluzia că refuzul instituției intimată este nejustificat, cenzurând cele două adrese.

Cu toate acestea, Tribunalul București a admis doar în parte cererea și a decis obligarea DNA la comunicarea informațiilor solicitate la punctele 1 și 2, respectiv numărul total de dosare penale înregistrate la nivelul instituției intimată în care experți în domeniul juridic ai SRI au fost cooptați în echipe operative comune în anii 2011-2018 și indicarea numărului total de dosare de acest tip în care s-a dispus trimiterea în judecată a unor persoane. În plus, instanța a restrâns și mai mult informațiile cerute, limitând numărul de dosare doar cu privire la cele în cazul cărora ancheta penală este în prezent finalizată.

Cu privire la nelegalitatea sentinței recurate prin prisma motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.proc.civ.

Consideră că, în ceea ce privește punctul 3 din cadrul cererii, aprecierea instanței cu privire la aplicabilitatea normelor materiale amintite în cadrul judecării cauzei în primă instanță este nelegală.

Conform art. 1 din Legea nr. 544/2001: „Accesul liber și neîngrădit al persoanei la orice informații de interes public, definite astfel prin prezenta lege, constituie unul dintre principiile fundamentale ale relațiilor dintre persoane și autoritățile publice, în conformitate cu constituția României și cu documentele internaționale ratificate de Parlamentul României. Același principiu statuat și de art. 31 alin. (1) din Constituție, este subliniat și de art. 6 alin (1) din Lege: „Orice persoană are dreptul să solicite și să obțină de la autoritățile și instituțiile publice, în condițiile prezentei legi, informațiile de interes public.”

Așa cum a amintit și în cererea introductivă de instanță, aceste dispoziții legale evidențiază obligația instituțiilor publice, între care se numără și intimata, de a oferi informații de interes public oricărei persoane interesate. Orice refuz nejustificat, conduce atât la o încălcare a unui drept fundamental acordat de către Constituție, cât și la prezența unui dubiu în ceea ce privește legalitatea și echitabilitatea unei proceduri judiciare existente.

Instanța de fond a constatat că refuzul intimatei este unul nejustificat, în acest sens cenzurând ambele răspunsuri primite din partea DNA. Deși excluderea acestor răspunsuri ca fiind nejustificate este una judicioasă, Tribunalul București nu a apreciat în mod corect argumentele în ceea ce privește toate cererile. În acest sens, a solicitat extinderea incidenței argumentelor care au condus la admiterea punctelor 1 și 2 din cerere de comunicare informații publice și asupra punctului 3, considerând că motivele de admitere sunt existente și în acest caz.

Din moment ce instanța de fond a apreciat că dosarele în cadrul cărora a fost terminată ancheta penală intră în domeniul public, datorită finalizării unei etape confidențiale, *comunicarea numărului de dosar format* nu afectează în nici un fel interesul public, protejat de către dispozițiile legale existente în

cauză. Pe aceeași linie de gândire, dacă punerea la dispoziție a cuantumului efectiv de cauze în care au fost cooptați ofițeri SRI este legală și oportună, doar în cazul în care ancheta penală este finalizată, la fel trebuie să se procedeze și în ceea ce privește o eventuală *listă cu totalitatea cauzelor penale în care au fost folosite astfel de mijloace*.

În plus, trebuie subliniat din nou interesul justiției în comunicările informațiilor de interes public. Astfel, ascunderea unor astfel de informații din domeniul public, chiar dacă etapa procesuală confidențială a urmăririi penale a luat sfârșit, nu face altceva decât să mențină un dubiu cu privire la legalitatea întregii proceduri de urmărire penală. Furnizarea acestor informații de către intimată este esențială pentru garantarea dreptului la un proces echitabil în sensul Convenției Europene a Drepturilor Omului.

În egală măsură, furnizarea acestor informații nu ar putea duce la o eventuală punere în pericol a vieții, integrității corporale sau a sănătății unei persoane sau să expună niște surse confidențiale. În speță este vorba *doar de o serie de date statistice*, care aduc o clarificare în ceea ce privește aplicarea corectă a legii în procedura anchetei penale.

De asemenea, caracterul public al acestor informații este confirmat inclusiv de *raportul emis de către Inspekția Judiciară*.

Astfel, la data de 24 aprilie 2019, Direcția de Inspekție pentru Procurori, din cadrul Inspekției Judiciare, a emis raportul cu numărul 3923/IJ/996/DIP/2018, având ca obiect „modalitatea de aplicare a Protocolului de cooperare între Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin în domeniul securității naționale, încheiat în anul 2009, deklasificat și reînregistrat la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sub nr.T883TC/29 martie 2018”.

În cadrul acestuia, Inspekția Judiciară a întreprins un control tematic privind modalitatea de aplicare a acestui protocol. Aducând mai multă claritate modalităților de operare a organelor de cercetare penală, inspectorii juridici au exemplificat în nenumărate rânduri în cadrul raportului dosarele concrete în care au fost cooptați și lucrători operativi din cadrul SRI.

Cu toate acestea lista nu este exhaustivă, acestea fiind date doar ca exemple în ceea ce privește mijloacele folosite de către procurori. În acest mod, în raportul antemenționat apar referiri la dosare penale unde au fost utilizați lucrători operativi SRI în contextul mai multor probleme supuse analizei:

- Pag. 12-13: în care se face referire la dosarele în cadrul cărora s-a solicitat constituirea de echipe operative comune între procurori și ofițeri desemnați ai SRI;
- Pag. 15: unde apar atât dosarele în care a avut loc o comunicare din partea procurorilor către SRI, a modului de valorificare a informațiilor primite, cât și anumite dosare în care a fost necesară o cerere de deklasificare a comunicărilor primite din partea SRI
- Pag. 16-17: se face referire la planurile de acțiune comune emise cu scopul efectuării anchetei penale. Se subliniază de asemenea că aceste planuri de acțiune comune erau emise de către SRI la solicitarea parchetelor.

Prin punerea la dispoziția opiniei publice a acestui raport de inspekție se admite existența unui interes public de a afla exact numerele dosarelor în care au fost folosite *echipe mixte de anchetă*, precum cele descrise în cerere. În plus, tocmai ideea de inspekție tematică, având ca scop analizarea respectivelor mijloace utilizate scoate în evidență importanța și în același timp gravitatea impactului pe care acestea le-au avut asupra soluțiilor în cauză. Având în vedere acest lucru, este esențială o enumerare a respectivelor dosare în scopul deturnării nelegalității care planează asupra anchetelor penale efectuate.

De subliniat sunt și concluziile raportului de inspekție citat anterior.

În cadrul acestora se prezintă nelegalitatea activităților întreprinse prin respectivele protocoale. Se susține astfel că: „Aplicarea protocolului a condus la administrarea unor probatorii, a căror legalitate poate fi pusă sub semnul întrebării de instanțele de judecată.”

De asemenea, Inspekția Judiciară expune și faptul că: „apreciem că au fost create premisele încălcării independenței autorității judecătorești.” Or, este evidentă importanța comunicării de către intimată a numerelor de dosare și a listei dosarelor în care au fost folosite mijloace de investigație bazate pe protocoalele dintre SRI și Ministerul Public.

Astfel, din moment ce o parte din aceste dosare au fost expuse publicului prin respectivul raport, trebuie să concluzioneze că acestea reprezintă informații de interes public, care nu afectează ancheta

penală în alte cauze penale existente. În plus, în cadrul aceluși raport nu s-a pus niciodată problema existenței unei trimiteri în judecată. Nu există, în concluzie, niciun impediment legal în acordarea de către intimată a unei liste exhaustive cu privire la dosarele în cauză, sens în care din punctul de vedere al recurentului-reclamant hotărârea primei instanțe este nelegală sub acest aspect.

Pentru toate motivele expuse anterior, a solicitat admiterea recursului astfel cum acesta a fost formulat, casarea parțială a sentinței nr.7369/2019 și respectiv obligarea intimății la comunicarea informațiilor solicitate prin punctul 3 așa cum au fost ele expuse în cadrul cererii inițiale.

În drept: textele legale la care a făcut referire în cuprinsul prezentei.

În dovedire atașează în fotocopie înscrisuri: raportul Inspecției Judiciare nr. 3923/IJ/996/DIP/2018 din data de 24.04.2019.

Deliberând asupra recursurilor, prin prisma criticilor invocate, a probelor administrate în fața primei instanțe, a dispozițiilor legale aplicabile cauzei, precum și a sentinței recurate, Curtea constată următoarele:

Astfel, prin cererea de chemare în judecată, recurentul-reclamant a solicitat, în aplicarea dispozițiilor art. 1, 2 și art. 6 din Legea nr.544/2001 în contradictoriu cu recurentul-pârât obligarea acestuia să furnizeze informațiile apreciate de reclamant ca fiind de interes public menționate în cuprinsul cererii înregistrate sub nr. 907/VIII/2/05.09.2018, referitor la următoarele aspecte:

1. Numărul de dosare penale înregistrate la unitatea de parchet în cauză, în care experți în domeniul juridic ai SRI au fost cooptați în echipe operative comune în anii 2011-2018.

2. Defalcăt pe ani, numărul dosarelor penale menționate la pct. 1 în care s-a dispus trimiterea în judecată a unor persoane.

3. Lista cuprinzând numerele tuturor dosarelor înregistrate la unitatea de parchet în care ofițeri ai SRI au fost cooptați în echipe operative comune cu procurori sau ofițeri de poliție judiciară.

4. În raport de fiecare dintre aceste dosare, lista materialelor puse la dispoziție de experții în domeniul juridic ai SRI sau alți ofițeri ai Serviciului care au fost valorificate în cadrul probațiunii din dosarele penale.

Pe de altă parte, Curtea reține că prima instanță a constatat că parțial refuzul de comunicare a acestor informații către recurentul-reclamant este unul nejustificat, în condițiile în care aceste informații ar privi sau ar rezulta din activitatea desfășurată de recurentul-pârât în perioada indicată în cererea de furnizare a informațiilor solicitate, deși prin cererea administrativă formulată de recurentul-reclamant aceasta a făcut referiri la sintagma „*experți în domeniul juridic ai SRI* cooptați în echipe operative comune”, însă fără a se stabili în mod cert dacă în privința unei astfel de categorii de experți există date sau informații care indică că ar rezulta din activitatea desfășurată de recurentul-pârât sau ar fi privit în perioada menționată activitatea recurentului-pârât.

Din această perspectivă, Curtea constată că se impunea ca pentru analiza legalității refuzului exprimat de recurentul-pârât să fie stabilită semnificația reală a informațiilor a căror solicitare s-a intenționat, prin raportare la specificul activității desfășurată de recurentul-pârât, dar și la posibilitatea efectivă a acestuia de a gestiona în orice modalitate astfel de informații/date, atât prin raportare la documentele interne, dar și prin raportare la documente care deși sunt întocmite de alte autorități/instituții publice, totuși vizează în fapt și în mod efectiv și cert activitatea desfășurată în perioada vizată de cererea administrativă de recurentul-pârât.

În aceeași măsură, se reține că obligația autorității publice de a furniza anumite informații apreciate ca fiind de interes public urmează a fi verificată, sub aspectul posibilității efective de a fi furnizată în mod public, inclusiv din perspectiva realității deținerii acestor informații, iar o astfel de dovadă se impune a fi realizată în primul rând de către solicitantul acestor informații prin raportare fie la dispozițiile normative în vigoare care reglementează activitatea instituției/autorității publice vizate, fie din documente provenite de la alte instituții/autorități publice aflate în legătură cu activitatea desfășurată de autoritatea publică căreia i se adresează cererea de furnizare a informațiilor de interes public.

În același timp, în mod corelativ, revine autorității/instituției publice vizate de o astfel de solicitare de furnizare a unor informații de interes public obligația de a face dovada în mod obiectiv fie că dispozițiile normative în vigoare (legea în sens constituțional sau alte acte administrative cu caracter normativ sau individual) nu fac referire la împrejurarea că activitatea instituției publice vizate de

solicitare nu poate determina în nicio situație existența unor astfel de informații de interes public în modalitatea menționată în cuprinsul cererii administrative, fie că nu există o altă posibilitate de a furniza aceste informații întrucât documentele provenite din alte surse decât instituția/autoritatea publică vizată vizează informații de o altă natură sau având un alt obiect decât acelea vizate de cererea administrativă de furnizare a acestora.

În acest context, din actele dosarului, instanța de control judiciar constată că la data de 21.09.2018-fila 10 dosar fond-, recurentul-pârât a comunicat recurentului reclamant faptul că în conformitatea cu dispozițiile Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 69/16.01.2014, datele statistice gestionate de instituția pârâtă nu ar cuprinde cele solicitate de către reclamant, însă pe de altă parte, aceste date vizează acte procedurale din dosare penale, iar acestea nu ar face obiectul gestionării statistice, iar la data de 11.09.2018 recurentul-pârât a comunicat că își menține referitor la aceeași solicitare administrativă răspunsul comunicat acestuia la data de 30.05.2018-fila 56 dosar fond, respectiv că are abilitatea legală de a comunica doar date rezultând din propriile rapoarte de activitate, astfel încât recurentul-reclamant ar avea doar posibilitatea de a se adresa instituției care a făcut mențiunea în raport de activitate pe care l-a citat în cuprinsul solicitării adresate inițial.

Pe de altă parte, se reține că deși prin cererea administrativă având ca obiect furnizarea informațiilor menționate, recurentul-reclamant a invocat pretinsa existență a acestor informații ca rezultând din raportul de activitate întocmit de Serviciul Român de Informații, iar prin notele scrise depuse la prima instanță, iar ulterior a depus ca înscris nou în recurs, raportul Inspecției Judiciare cu privire la un protocol de colaborare din anul 2009 încheiat între Ministerul Public și Serviciul Român de Informații, înscris(fila 23 din dosarul de recurs) din care ar rezulta cel puțin formal existența unor informații referitoare la aspectele menționate de recurentul-reclamant în cuprinsul solicitării administrative, aceste înscrisuri/documente nu a fost combătută de către recurentul-pârât, deși vizează cel puțin formal/aparent, informații care rezultă din activitatea desfășurată inclusiv de acesta din urmă.

În același timp, se constată că recurentul-pârât nu a făcut comunicat în mod clar că referitor la solicitările cuprinse la pct. 1 și, respectiv, 2 din cererea administrativă, în privința dosarelor în cazul cărora ancheta penală este în prezent finalizată, fie prevederile normative în vigoare exclud, în orice situație rezultată din propria activitate, posibilitatea ca informațiile astfel cum au fost solicitate să existe/rezulte în propriile evidențe de orice natură deținute de recurentul-pârât, fie ca aceste informații, fie că deși au fost invocate de către recurentul-reclamant o serie de documente/înscrisuri provenite/întocmite de alte autorități/instituții publice în legătură cu activitatea desfășurată inclusiv de recurentul-pârât, dată fiind natura și specificul acesteia(SRI și/sau Inspecția Judiciară), totuși nu rezultă că acestea evidențiază că aceste informații solicitate la pct. 1 și 2, cu referire la dosarele în cazul cărora ancheta penală a fost în prezent finalizată, nu ar putea rezulta din propria activitate și nici că nu ar fi fost evidențiate sau comunicate unor alte autorități și/sau instituții publice în domeniul respectiv.

Prin urmare, se constată că refuzul soluționării favorabile a cererii administrative, în limitele determinate de aplicarea prevederilor art. 12 alin. 1 din Legea nr. 554/2001(respectiv numai pentru dosarele soluționate definitiv și numai pentru pct. 1 și 2), se impune a fi verificat și din perspectiva aplicării prevederilor art. 1, 2 și 8 din Legea nr. 554/2004, respectiv, a legalității motivelor pentru care autoritatea publică căreia i-a fost adresată o astfel de solicitare a comunicat fie că nu deține date statistice cuprinzând aceste informații sau că nu ar fi obligată să organizeze astfel de date, respectiv că ar fi vorba despre acte de procedură din dosare penale, împrejurări care însă nu înlătură în aceste limite obligația autorității publice vizate de a comunica solicitantului, recurent-reclamant în prezenta cauză, un răspuns motivat asupra existenței sau inexistenței certe a informațiilor solicitate în forma precizată în cuprinsul solicitării administrative, prin raportare la împrejurările menționate anterior(inclusiv de a comunica dacă într-adevăr cu referire la existența unor situații în care *experti în domeniul juridic ai SRI* ar fi fost cooptați în echipe operative comune, cu stabilirea semnificației acestor sintagme prin raportare la datele care rezultă din propria activitate și/sau evidențe, inclusiv prin raportare la documentele care conțin date comunicate de recurentul-pârât altor autorități/instituții publice sau rezultând din activitățile desfășurate în comun cu alte autorități/instituții publice), iar în măsura în care nu este în măsură să înlătore concluzia privind inexistența unor astfel de informații rezultate din propria activitate prin raportate la datele și documentele verificate, aspect care se impune a fi evidențiat în mod obiectiv prin raportare la elemente

concrete care să poată fi supuse verificării de orice altă persoană, inclusiv de către recurentul-reclamant, dată fiind natura informațiilor de interes public care au făcut obiectul solicitărilor.

În același timp, Curtea va înlătura criticile formulate de recurentul-pârât cu privire la împrejurarea că este justificat răspunsul comunicat recurentului-reclamant prin raportare la absența obligației întocmirii unor date/situații statistice cuprinzând informațiile în cauză, neavând relevanță, astfel cum a reținut și prima instanță, că prin intermediul unui act administrativ cu caracter normativ a fost instituită o anumită procedură de gestionare statistică a unor informații rezultate din propria activitate, în condițiile în care prevederile Legii nr. 544/2004 nu condiționează forma sau suportul pe care sunt deținute informațiile solicitate, ci impune exclusiv condiția ca aceste informații de interes public să rezulte efectiv din propria activitate sau să privească activitatea recurentului-pârât, în orice modalitate, care să poată fi însă obiectivate prin intermediul unor documente/înscrisuri deținute de recurentul-pârât.

Totodată, sunt nefondate și criticile vizând o pretinsă imposibilitate de întocmire a datelor statistice conținând informațiile solicitate de recurentul-reclamant în condițiile în care din răspunsurile comunicate acestuia față de cererea administrativă nu a fost comunicat un răspuns raportat la împrejurări obiective din care să rezulte că este într-adevăr imposibil să întocmească date statistice în acest sens sau că este obligatorie pentru furnizarea acestor informații întocmirea unor date statistice în modul reglementat prin intermediul unui act administrativ cu caracter normativ, situația fiind similară și privința susținerilor referitoare la faptul că există dosare din perioada vizată care ar fi fost finalizate cu rechizitoriu și înaintate instanțelor de judecată astfel încât nu s-ar mai regăsi în materialitatea acestora la unitatea de parchet pârâtă în condițiile în care recurentul-pârât nu a făcut dovada că se află în imposibilitatea conform legii de a identifica dosarele menționate și de verifica dacă într-adevăr informațiile menționate anterior s-ar regăsi în cuprinsul acestor înscrisuri înaintate instanțelor de judecată.

În același timp, prin raportare la susținerile recurentului-pârât vizând inexistența unei proceduri de alcătuire a vreunei echipe comune sau modul de funcționare și eventualele atribuții ale acestor echipe, respectiv că noțiunea de „experți în domeniul juridic” nu s-ar regăsi în vreun document arhivat la nivelul recurentului-pârât sau la nivelul Serviciului Informații Clasificate și de Centralizare a Datelor privind Corupția, Curtea reține că acestea constituie justificări care au fost invocate în recurs, fără însă ca prin răspunsul comunicat recurentului-reclamant să invoce aceste împrejurări prin raportare la toate împrejurările evidențiate prin cererea administrativă sau la documente concrete deținute și verificate de recurentul-pârât, astfel încât recurentul-reclamant să aibă reprezentarea efortului administrativ depus în mod obiectiv în vederea soluționării acestei cereri de furnizare de informații.

De asemenea, Curtea reține că deși recurentul-pârât a invocat în susținerea recursului formulat că fiind vorba despre evidență a informațiilor clasificate și că sunt aplicabile prevederile art. 59 și 60 din HG nr. 585/2002, în sensul interzicerii înregistrării materialelor care conțin informațiile clasificate în alte forme de evidență decât acolo prevăzute, totuși această împrejurare nu a fost comunicată prin răspunsul administrativ comunicat recurentului-reclamant și nici nu a făcut dovada că într-adevăr aceste informații ar fi la data formulării solicitării unele clasificate conform prevederilor normative evidențiate și că într-adevăr nu ar fi posibilă o declasificare numai cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

În același timp, deși într-adevăr Legea nr. 544/2001 nu impune autorităților publice în îndeplinirea obligațiilor prevăzute de acest act normativ să organizeze și să gestioneze date statistice în afara celor expres prevăzute de actele normative care le reglementează activitatea, totuși impune obligația de a furniza informațiile de interes public rezultate din propria activitate sau care privesc propria activitate indiferent de suportul pe care sunt deținute și de modul în care sunt organizate, iar din această perspectivă se constată că dispozițiile legale menționate nu impun comunicarea informațiilor exclusiv în forma solicitată de către petent, în măsura în care nu sunt deținute în această formă expres menționată în solicitarea administrativă, ci doar obligația de le furniza în măsura în care sunt identificate în mod obiectiv în propriile evidențe sau cel puțin să furnizeze informațiile apreciate în mod obiectiv ca având legătură directă cu forma solicitată prin cererea administrativă, inclusiv prin raportare la evidențele/documentele invocate fie prin cererea administrativă (raportul de activitate al SRI) sau în prezenta cauză (raportul Inspecției Judiciare depus ca înscris nou în recurs) în măsura în care acestea au fost întocmite ca urmare a furnizării acestor informații chiar de către instituția recurentă-pârâtă și care s-ar circumscrie categoriei de informații care constituie obiectul solicitării administrative.

Din această perspectivă, Curtea constată că revine recurentului-pârât obligația de a face dovada verificărilor efectuate în propriile evidențe și de a comunica prin raportare la obiectul cererii, pe de o parte, iar pe de altă parte, la împrejurările analizate în cuprinsul prezentei decizii, un răspuns motivat solicitărilor de la pct. 1 și 2 limitat însă la dosarele în privința cărora ancheta penală a fost în prezent finalizată, răspuns care să facă referire la împrejurări obiectivate care să poată fi supusă verificării inclusiv de către recurentul-reclamant, astfel încât acesta să beneficieze, în considerarea respectării prevederilor art. 31 din Constituția României, de toate garanțiile legale că într-adevăr răspunsul comunicat acestor solicitări administrative se înscrie în limitele legale și, totodată, se întemeiază pe informații certe deținute de recurentul-pârât.

Sub acest aspect, Curtea reține că prima instanță a încălcat prevederile art. 1, 2 și 6 din Legea nr. 544/2004, respectiv disp. art. 1, 2 și 8 din Legea nr. 554/2004 care constituie dreptul comun în această materie, prin soluția dată în sensul obligării recurentului-pârât să furnizeze reclamantului informațiile menționate, în condițiile în care nu a verificat în prealabil legalitatea refuzului sub aspectele analizate în prezenta decizie, fiind esența demersului judiciar al recurentului-reclamant necesitatea de a stabili în primul rând dacă într-adevăr autoritatea public vizată de solicitarea administrativă deține într-adevăr informațiile de interes public în forma solicitată de către recurentul-reclamant și dacă într-adevăr ar fi refuzat în mod nejustificat să le comunice acestuia, sens în care în temeiul dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 554/2004 și art. 496-498 C.proc.civ. va fi admis recursul formulat de recurentul-pârât, va fi casată în parte sentința recurată și în rejudecare, va fi admisă în parte acțiunea și va fi obligată instituția pârâtă să comunice reclamantului un răspuns motivat cu privire la solicitările adresate pârâtului la pct. 1 și 2 din cererea înregistrată sub nr. 907/VIII/2/05.09.2018, în privința dosarelor în cazul cărora ancheta penală este în prezent finalizată, cu luarea în considerare a considerentelor evidențiate anterior.

Corelativ aceluiași considerente de fapt și de drept va fi respinsă în rest acțiunea astfel cum a fost formulată, astfel încât pe de o parte pârâtul să fie în măsură să comunice în limitele menționate un răspuns motivat solicitărilor adresate acestuia, iar pe de altă parte, reclamantul să beneficieze de garanția că într-adevăr răspunsul comunicat în această modalitate respectă analiza fundamentată a evidențelor deținute de către instituția publică pârâtă prin raportare la informațiile solicitate, în condițiile în care obligarea pârâtului la furnizarea acestor informații fără stabilirea certă a existenței/inexistenței acestora ar contraveni chiar scopului prevederilor Legii nr.544/2001.

Cu privire la recursul formulat recurentul-reclamant, Curtea reține că se impune respingerea ca nefondat al acestuia, având considerentele expuse în soluționarea recursului exercitat de recurentul-pârât, iar pe de altă parte considerentele care urmează:

Astfel prima instanță a respins în parte acțiunea, cu referire la solicitările de la pct. și, respectiv 2, în privința dosarelor pentru care ancheta nu a fost finalizată în prezent, dar și de la pct. 3 și respectiv 4 referitoare la lista cuprinzând numerele tuturor dosarelor înregistrate în care ofițeri ai SRI au fost cooptați în echipe operative comune cu procurori sau ofițeri de poliție judiciară, respectiv pentru fiecare dintre aceste dosare, lista materialelor puse la dispoziție de experții în domeniul juridic ai SRI sau alți ofițeri ai SRI care au fost valorificate în cadrul probațiunii în dosarele penale, avându-se în vedere incidența disp. art. 12 alin. 1 lit. e) și f) din Legea nr. 544/2001 vizând exceptarea de la obligația furnizării unor informații de interes public în următoarele situații” *informațiile privind procedura în timpul anchetei penale sau disciplinare, dacă se periclitizează rezultatul anchetei, se dezvăluie surse confidențiale ori se pun în pericol viața, integritatea corporală, sănătatea unei persoane în urma anchetei efectuate sau în curs de desfășurare;*f) *informațiile privind procedurile judiciare, dacă publicitatea acestora aduce atingere asigurării unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces;*”.

Prin recursul formulat, recurentul-reclamant a criticat greșita respingere prin sentința recurată a solicitării de la pct. 3 al cererii de furnizare a informațiilor, arătând că în temeiul disp. art. 1 din acest act normativ, precum și art. 31 din Constituția României, se impune și comunicarea listei cu numerele de dosare vizate de pct. 1 și 2 din cererea administrativă, pentru dosarele finalizate, în condițiile în care potrivit susținerilor acestuia, nu ar mai fi afectat interesul public, dar nici al confidențialității fazei de urmărire penală, făcând mențiune și la dosarele concrete din raportul întocmit de Inspekția Judiciară atașat în recurs, în condițiile în care o parte dintre aceste dosare ar fi fost expuse publicului prin acest raport.

Din această perspectivă, Curtea reține că aceste critici sunt nefondate, în condițiile în care furnizarea listei/numerelor de dosare care să vizeze categoriile de informații pentru care a fost adresată solicitarea contravine dispozițiilor art. 12 alin. 1 lit. f) din Legea nr. 544/2001, luând în considerare că furnizarea numerelor de dosare penale în care ancheta penală a fost finalizată în prezent se circumscrie situațiilor de exceptare expres prevăzute de lege, în sensul dispozițiilor normative al căror conținut a fost redat anterior, iar prin identificarea dosarului prin raportare la numărul unic de urmărire penală există în continuare riscul ca publicitatea acestor informații să afecteze procedurile judiciare eventual existente în curs, în fața instanțelor de judecată și având în vedere că este necesară asigurarea unui proces echitabil ori interesului legitim al oricăreia dintre părțile implicate în proces, context în care stabilirea legalității/nelegalității aspectelor menționate în justificarea solicitării acestor informații urmează a se realiza exclusiv cu referire la dosarele în care a fost finalizată ancheta penală desfășurată de recurentul-pârât, astfel încât exercitarea dreptului la furnizarea informațiilor de interes public urmează a se realiza în limitele expres prevăzute de lege, dar și cu respectarea interesului legitim al tuturor persoanelor implicate în procesul penal.

În același timp, indicarea anumitor dosare prin intermediul unui raport întocmit de Inspectoratul Judiciar nu determină obligația directă a recurentului-pârât de a indica și lista/numerele de dosare cu referire la categoria de informații de la pct. 1 și 2 din cererea administrativă în condițiile în care astfel cum s-a reținut anterior, procedura administrativă de furnizare a informațiilor de interes public este distinctă de procedura administrativă de verificare a legalității activității desfășurate într-o anumită perioadă de recurentul-pârât, conform legii de organizare și funcționare, situație în care publicarea anumitor date referitoare la numere de dosare și a unor situații având legătură cu informațiile solicitate de recurentul-reclamant nu echivalează cu justificarea obligației de furnizare a unor astfel de informații existând astfel riscul încălcării dispozițiilor art. 12 lit. f) din Legea nr. 554/2004.

Pe de altă parte, astfel cum s-a reținut în soluționarea recursului formulat de recurentul-pârât, Curtea a reținut că se impune ca acesta să comunice recurentului-reclamant un răspuns motivat solicitărilor de la pct. 1 și 2 în limitele menționate și cu luarea în considerare a considerentelor de fapt și de drept expuse în cuprinsul prezentei decizii, considerente față de care în temeiul disp. art. 20 din Legea nr. 554/2004 și art. 496 C.proc.civ. va fi respins acest recurs ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D E C I D E:**

Admite recursul promovat de recurentul pârât **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE - DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE - STRUCTURA CENTRALĂ**, cu sediul în București, str. Știrbei Vodă nr.79-81, sect.1

Casează în parte sentința recurată.

In rejudecare:

Admite în parte acțiunea.

Obligă instituția pârâtă să comunice reclamantului un răspuns motivat cu privire la solicitările adresate pârâtului la pct. 1 și 2 din cererea înregistrată sub nr. 907/VIII/2/05.09.2018, în privința dosarelor în cazul cărora ancheta penală este în prezent finalizată.

Respinge în rest acțiunea.

Respinge recursul formulat de recurentul-reclamant **RADU CHIRIȚĂ** cu domiciliul ales în Cluj-Napoca, str. Tăietura Turcului, nr. 18, județ Cluj, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată azi 03.09.2020 prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE
Georgian Davidoiu

JUDECĂTOR
Alina Saglam

JUDECĂTOR
Doina Vișan

GREFIER
Clara Apachiței

